

[Korsgaard.]

socialdemokratisk Side gøre Forsøg paa at komme i Forbindelse med os, saa tror jeg, man gør klogt i at se denne Sandhed i Øjnene, at den direkte Beskatnings Forhøjelse kan man ikke vente at vi gaar med til.

Jeg synes, dette er saa aabenbart selvfølgelig, at man skulde lade være med at tale om, at Balancen er ikke sprængt ved det, man har foretaget her, for „vi kan jo blot tage de 8 Mill. Kr., hvormed vi ved en tidligere Lejlighed har nedsat den direkte Beskatning“. Thi dette er jo kun Ord, det ved de Herrer overmaade vel, at det kan man ikke faa os med til.

Vi maa, som sagt, holde paa, at den direkte Beskatning, som vi har, den kan vi ikke gaa med til at forhøje. Deri behøver efter min Mening ikke at ligge, at den Udformning for Nedsættelse af Formueskatten, som vi fik, akkurat er den rigtige; der skal i hvert Fald for mit personlige Vedkommende ikke være noget i Vejen for, at vi kan snakke om Tingene. Naar man deraf, at denne Formueskattenedsættelse virker saadan og saadan paa enkelte Personer, uden videre vil slutte, at denne Nedsættelse er uretfærdig, saa mener jeg, at dette er en ganske urimelig Slutning, for det er meget muligt, at disse meget faa netop er dem, der trænger til at blive lettet. Og givet er det, at saaledes som Formueskatten er formet, saa kommer vi dem til Hjælp, der tjener forholdsvis lidt. Jeg har ved enhver Lejlighed, hvor dette Spørgsmaal har været fremme, sagt, at jeg naturligvis kan se, at der kan være noget, der taler for dette, men jeg har lige saa ofte sagt, at personlig vil jeg foretrække en Skattelempelse, der opfordrer til Opsparing, fremfor en Skattelempelse, som vanskeliggør Opsparing.

Som sagt, hvis Socialdemokratiet har Interesse i at forhandle med de Konservative, saa maa man vide, at paa disse to Punkter kan man ikke være i Tvivl om, hvor man har os, men kunde der findes andet, saa vil vi kunne snakke om det.

Jeg maa i denne Forbindelse ogsaa nævne Restaurationsskatten. Om man nu kommer til det Resultat, at man vil afskaffe den, eller ikke, ja, det maa Regeringen som havende Føringsbestemmelser. Men kommer man til den Anskuelse, at den bør afskaffes, saa vil jeg paa det indstændigste henstille,

at man ikke afskaffer den i Aftrapning; lad os saa hellere beholde den endnu et Aar eller to, hvor lang Tid der nu skal til for at faa det samme Beløb ind.

For er der noget, som vi vel alle kan være enige om er en uheldig Side ved denne Skat, saa er det dette, at man overlader til en Kreds af Borgere, der ikke har den naturlige Indsigt dertil, at være Skatteopkrævere for Staten, man giver dem Rettigheder over Penge, som ikke er deres. Det er efter min Overbevisning, saaledes som Loven, efterhaanden har virket, den allersvageste Side ved denne Skat, og det forandres ikke i fjerneste Maade ved, at man eventuelt gør Skatten lempeligere; hele det Maskineri bliver nøjagtig det samme.

Jeg henstiller, at man tager dette Hensyn; og vil man virkelig naa til Restaurationsskattens Afskaffelse, og vil man gøre sig Haab om at faa konservativ Tilslutning dertil, saa maa man naturligvis ogsaa ikke alene finde Kompensationer — og Kompensationer var nødvendige, sagde den højtærede Finansminister —, men saa maa man ogsaa være indstillet paa at finde Kompensationer paa et Grundlag, som vi ikke paa Forhaand maa afvise. Jeg maa altsaa paa dette Punkt med Interesse imødesee, om der bag det socialdemokratiske Partis Tilsagn om at ville af med Restaurationsskatten ligger virkelig Alvor, eller om det kun har været noget, der skulde benyttes i agitatorisk Øjemed.

Men ikke alene paa dette Punkt, hvor altsaa Valget for mit Vedkommende har bevirket, at jeg maa indstille mig noget anderledes, end jeg paa et tidligere Punkt har gjort, ogsaa i et andet Forhold, nemlig med Hensyn til Loven om Erhvervs- og Arbejdsfrihed, synes jeg heller ikke, man uden videre kan sige, at denne Lov ikke kan ændres. Paa den anden Side, hvis der virkelig ogsaa her ligger Realiteter bag Modvillien mod denne Lov, som nu efter min bedste Overbevisning er nogenlunde værdiløs — ja, det er ikke alene Modvillien, men ogsaa Loven, der er værdiløs —, saa tror jeg ikke, man skulde gaa den Vej uden videre at forlange Ophævelse af Loven, men saa skulde man forsøge ad forligsmæssig Vej at faa det, som man nu maatte anse for det skadeligste i denne Lov, fjernet. I saa Fald kan jeg vel ingenlunde garantere